

Krudy Lilla - A vers

Mindenkinek élnie kell valamiből. Leginkább abból, amihez van tehetsége, kedve, meg valamiféle elképzelése. Költőnknek volt kedve is, tehetsége is, ötlete viszont egy szál se.

Írt már egy pár verset, amik megjelentek újságokban. Nagyon szépek voltak. Mindig arról írt, ami éppen foglalkoztatta vagy amit átélt - Így történt, hogy írt már a gémeskutakról, mikor az Alföldön járt, a Balaton dallamos csobogásáról, mikor Tihanyba vezetett az útja, de amikor épp nem utazott sehová, akkor arról költött egy pár sort, hogy elfogyott a tinta, vagy hogy nem tudja, hogy palacsintát egyen vagy lekváros kenyeret.

De most nem tudta, hogy miről írjon. Pedig igazán jó lett volna valamilyen ötlet, ami alapján elindulhat. Hiszen holnap már le kell adni a a főszerkesztőnek egy verset, amit ifjú poéták számára írt. A költőnek fogalma sem volt, hogy mit taníthatna az ihletről gyerekeknek. Pláne versben!

Aztán felmerült benne az ötlet, hogy csak nyugodtan leül az asztalához, előveszi a tollát és a papírjait, és előbb-utóbb csak jön valami sugallat, ami alapján írhat. Később estig görnyedt a költő a diófa íróasztal felett. Keze már görcsöt kapott a toll szorongatásától, az előtte lévő papíron pedig csak krikzkrakszok, meg millió kérdőjel ásítozott.

Másnap a költő felhívta a jegyesét, hogy jöjjön át hozzá, és majd ír róla verset. A kedvese sajnos nem ért rá, éppen dolga volt. Így ez az ötlet még hamarabb befuccsolt, mint az előző.

A költő már hihetetlenül dühös volt. Legszívesebben nem írt volna semmiről. Dehát azt ugye nem lehet... Vagy mégis? És ebben a pillanatban megérkezett a költő fejébe a várva várt ihlet, és azonnal szavalni kezdte az új verset.

- Higgye el, ennél jobb oktató verset még nem olvasott, uram! - lépett be vidáman a főszerkesztőségbe a költő, és leadta a versét. Nagy kő esett le a szívéről.

Pár nap múlva egy diák épp nagyon unatkozott. Kölcsön kérte édesapjától az újságot, és a címlapon azonnal meglátott egy verset, ami - ki tudja miért - azonnal felkeltette az érdeklődését:

"A költőnek mindjárt lesz egy új verse.

Minden adott hozzá: idilli este,

Hozzá fogna a költő,

Hogy írjon, kell töltő-

Toll, és papír hadak,

Csak ne fogyjanak el a szavak!

A költőnek mindjárt lesz egy új verse.

Odaülne-e mellé szépséges kedvese?

Hogy legyen egy múzsa,

Egy nyíló rózsza,

Kiról költők írnak,

Csak ne fogyjanak el a szavak!

A költőnek lesz egy új verse mindjárt,

Ha nem veti papírra gyorsan, hát így járt,

Nincsen más ötlet,

Verse miből lett?

Körülötte néma falak,

De mégsem fogytak el a szavak."